

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLC180001

NAZWA
OBSZARU Bieszczady

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ C	1.2. Kod obszaru PLC180001	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Bieszczady

1.4. Data opracowania 2001-03	1.5. Data aktualizacji 2025-05
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja:	Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres:	Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail:	kancelaria@gdos.gov.pl

1.7. Data wskazania oraz objęcia formą ochrony/klasyfikacji terenu

Data zaklasyfikowania obszaru jako OSO:	2004-11
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony OSO	rozp. Ministra Środowiska z dn. 12.01.2011 r. w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków
Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2004-04
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2008-04

Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2023-11
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 9 października 2023 r. w spr. soo Bieszczady (PLC180001)
Wyjaśnienia:	Obszar wyznaczony rozp. MŚ jako OSO w 2011 r.

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna
22.4258

Szerokość geograficzna
49.1883

2.2. Powierzchnia [ha]:
111519.46

2.3. Obszar morski [%]

0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL32	Podkarpackie
------	--------------

2.6. Region biogeograficzny

Alpejski (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

[Powrót](#)

[illegible]

6510		3601.41		G	B	B	B	B
6520		1873.49		G	B	A	B	B
7110		27.97		G	A	B	C	B
7120		3.04		G	C	C	C	C
7140		9.95		G	C	B	C	C
7220		1.28		G	A	A	A	B
7230		14.61		G	B	B	B	B
8110		6.18		M	A	B	A	A
8150		3.65		G	B	A	C	B
8220		0.26		M	A	B	B	B
8310			3	G	A	C	A	B
9110		3762.37		G	A	B	A	A
9130		63088.91		G	A	A	A	A
9140		1074.96		G	B	A	B	B
9170		1149.52		G	B	A	B	B
9180		74.43		G	A	B	A	A
91D0		25.47		G	A	B	A	B
91E0		1364.28		G	A	A	B	B
9410		59.14		G	B	C	A	B

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki				Populacja na obszarze							Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
B	A223	Aegolius funereus			p	35	40	p		M	C	B	C	B
P	1939	Agrimonia pilosa			p	74	74	localities		G	A	B	B	A
B	A229	Alcedo atthis			r	4	10	p		G	D			
B	A091	Aquila chrysaetos	Yes		r	7	8	p		G	A	B	B	A
B	A089	Aquila pomarina	Yes		r	36	41	p		G	C	B	C	B
M	1308	Barbastella barbastellus			c	6	6	localities		G	C	B	C	C
F	5264	Barbus carpathicus			p	22	22	localities		G	B	B	B	A
M	2647	Bison bonasus			p	700	750	i		G	A	B	A	A
A	1193	Bombina variegata			p	352	352	localities		G	B	B	B	B

B	A104	Bonasa bonasia		p	215	320	p		M	C	B	C	B
I	1920	Boros schneideri		p				P	DD	C	C	C	C
B	A215	Bubo bubo		p	2	4	i		M	B	B	C	B
P	1386	Buxbaumia viridis		p	23	23	localities		G	B	A	B	B
P	4070	Campanula serrata		p	175	175	localities		G	A	B	C	A
M	1352	Canis lupus		p	91	91	i		G	B	A	C	A
I	4014	Carabus variolosus		p	5	5	localities	C	M	A	B	B	B
I	4015	Carabus zawadzki		p	5	5	localities		M	A	B	B	A
M	1337	Castor fiber		p	286	316	i		G	C	A	B	B
B	A139	Charadrius morinellus		c					DD	D			
B	A031	Ciconia ciconia		r	3	4	p		G	D			
B	A030	Ciconia nigra		r	10	12	p		G	C	B	C	B
F	1163	Cottus gobio		p	6	6	localities		G	B	B	B	B
B	A122	Crex crex		r	463	600	males		M	C	B	C	B
I	1086	Cucujus cinnaberinus		p				P	DD	B	B	C	B
B	A239	Dendrocopos leucotos		r	173	180	p		M	B	B	C	A
B	A238	Dendrocopos medius		r	4	4	p	P	G	D			
P	1381	Dicranum viride		p	31	31	localities		G	A	A	B	A
B	A236	Dryocopus martius		r	164	225	p		M	C	B	C	C
P	1898	Eleocharis carniolica		p	4	4	localities		G	A	B	B	A
I	6199	Euplagia quadripunctaria		p				P	DD	C	B	C	B
B	A321	Ficedula albicollis		r	1700	2200	p		M	C	B	C	B
B	A320	Ficedula parva		r	1600	2100	p		M	B	B	C	B
B	A217	Glaucidium passerinum		p	24	45	p		M	B	B	C	B
P	6216	Hamatocaulis vernicosus		p	2	2	localities	P	M	D			
F	1096	Lampetra planeri	Yes	p	4	4	localities		G	B	B	B	B
B	A338	Lanius collurio		r	178	500	p		P	D			
B	A339	Lanius minor		r	1	1	p		G	D			
B	A272	Luscinia svecica		r	1	1	p		G	D			
M	1355	Lutra lutra		p	120	140	i	P	G	C	A	C	A
I	1060	Lycaena dispar		p				P	DD	C	B	B	B
M	1361	Lynx lynx		p	24	26	i		G	B	A	C	A
M	1323	Myotis bechsteinii		w	2	2	localities		G	C	B	C	B
M	1321	Myotis emarginatus		w				P	DD	C	B	B	B

M	1324	Myotis myotis		w	2	2	localities		G	B	B	C	B
B	A072	Pernis apivorus		r	21	36	p		G	C	B	C	B
B	A241	Picoides tridactylus		r	32	52	p		M	B	B	C	B
B	A234	Picus canus		r	101	155	p		M	B	B	C	A
B	A267	Prunella collaris		r	7	10	i		M	C	B	C	C
M	1303	Rhinolophus hipposideros		w	1	1	localities		G	C	B	C	B
I	4026	Rhyodes sulcatus		p				P	DD	B	B	B	C
I	1087	Rosalia alpina	Yes	p				P	DD	B	C	A	C
B	A220	Strix uralensis		p	218	280	p		M	B	B	C	A
B	A307	Sylvia nisoria		r	13	50	p		G	D			
P	4116	Tozzia carpathica		p	66	66	localities		G	A	A	C	A
A	1166	Triturus cristatus		p	7	7	localities		G	C	B	A	C
A	2001	Triturus montandoni		p	110	110	localities		G	B	B	B	B
I	1032	Unio crassus		p				P	DD	B	B	A	B
M	1354	Ursus arctos		p	98	100	i		G	A	A	A	A

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N06	0.42
N23	0.08
N10	6.47
N16	43.75
N19	30.98

N17	12.16
N09	3.68
N12	2.47
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Pod względem administracyjnym obszar położony jest w woj. podkarpackim, na terenie trzech powiatów: bieszczadzkiego, sanockiego i leskiego. Obszar częściowo lub w całości obejmuje terytoria gmin: Czarna, Lutowska, Komańcza, Zagórz, Baligród, Cisna i Solina.

Obszar obejmuje Bieszczady Zachodnie, tworzące system równolegle ułożonych grzbietów, o przebiegu z północnego zachodu na południowy wschód, podzielonych szerokimi i głębokimi obniżeniami. Poziom wierzchowiny wznosi się na wysokość ponad 1000 m. Najwyższe szczyty to Tarnica (1346 m n.p.m.), Halicz (1333 m n.p.m.) i Krzemień (1335 m n.p.m.). W partiach wierzchołkowych występują ostro zakończone grzbiety skalne oraz łagodne skaliste wychodnie z murawami wysokogórskimi. Szczytowe partie gór (powyżej 1150 m n.p.m.) porośnięte są przez zbiorowiska połoninowe z traworoślami trzcinika leśnego *Calamagrostis arundinacea* i śmiałka darniowego *Deschampsia caespitosa* oraz borówczyskami. Przy górnej lasu i wzdłuż cieków występują zarośla olchy kosej *Alnus viridis* i jarzębiny *Sorbus aucuparia*. W przedziale wysokości 500-1150 m n.p.m. znajdują się lasy reglaowe z przewagą buczyny karpackiej. Poniżej 500 m n.p.m. wyróżnia się piętro pogórza. Tereny rolnicze w dolinach wyludnione po II wojnie światowej, podlegają naturalnej sukcesji. Zarastane są przede wszystkim przez olchę szarą, brzozę brodawkowatą i wierzbę.

Klimat Bieszczadów ma charakter górski o cechach kontynentalnych. Przez 63% dni w roku pogoda jest kształtowana przez masy powietrza polarno-morskiego, przy czym powietrze polarno-kontynentalne stanowi 26% napływających mas powietrza. Najchłodniejszym miesiącem roku jest luty, najcieplejszym - lipiec. Ilość opadów atmosferycznych znajduje się w przedziale od 800 do 1000 mm rocznie, w wyższych położeniach od 1200 do 1300 mm. Liczba dni z pokrywą śnieżną wynosi średnio 110-120, w wyższych partiach może wydłużyć się do 200 dni. Średnia roczna temperatura wynosi w Bieszczadach 6°C: latem 17°C, zimą -6°C. Średnia długość okresu wegetacyjnego wynosi ok. 190 dni. W Bieszczadach Wysokich występują dwa piętra klimatyczne: umiarkowanie chłodne (650-1070 m n. p. m.) o średniej temperaturze od 6°C do 4°C oraz piętro chłodne (powyżej 1070 m n. p. m.) ze średnią roczną temperaturą od 4°C do 2°C.

Płaszczowinowo-fałdowe utwory fliszowe tworzące Bieszczady, należą do płaszczowiny dukielskiej i płaszczowiny śląskiej. Ukształtowanie grzbietów, stoków i dolin uzależnione jest od odporności skał fliszowych na wietrzenie. Grzbiety ciągnące się z północnego zachodu na południowy wschód są utworzone na wychodniach odpornych piaskowców krośnieńskich lub ciśnieńskich. Obniżenia dolin tworzą skały piaskowcowo-łupkowe. Charakterystyczną cechą morfologii grzbietów i stoków jest obecność grani, skalnych wychodni oraz stopni typu kuest, których rozwój związany jest z morfogenezą peryglacialną. W obszarze przeważają gleby brunatne, pozostałe to gleby inicjalne, glejowe, organiczne, organiczno-mineralne i aluwialne. W składzie mechanicznym gleb przeważają gliny lekkie i średnie, rzadziej występują gliny ciężkie i ility.

Bieszczady cechują się dużą zasobnością wodną, średnią zmiennością odpływu całkowitego i niewielkim zasilaniu podziemnym. Sieć rzeczna jest uwarunkowana litologicznie i ma układ kratowy. Obszar odwadniany jest przez San i jego lewobrzeżne dopływy. Południowa granica dorzecza górnego Sanu przebiega grzbietem pasma granicznego i stanowi część głównego europejskiego działu wód, który rozdziela zlewiska Morza Bałtyckiego i Czarnego. Reżim rzek bieszczadzkich charakteryzuje się nierównomiernym rozłożeniem w czasie i częstymi zmianami stanów wody.

4.2. Jakość i znaczenie

Ostoja ptasia o randze europejskiej E 77. Wchodzi w skład trójstronnego (polsko-ukraińsko-słowackiego) Rezerwatu Biosfery "Karpaty Wschodnie". Obszar stanowi jedną z najwartościowszych w Europie ostoj fauny puszczańskiej ze wszystkimi dużymi drapieżnikami (niedźwiedź, wilk, ryś). Występują tu bardzo liczne populacje ssaków, gadów, płazów, bezkręgowców i ptaków. W obszarze występuje m.in. traszka karpacka (endemit karpacki) oraz jedna z wolno żyjących populacji żubra. W faunie wodnej Bieszczadów występuje wiele gatunków, z których 24 to endemity karpackie. Bieszczady w granicach Polski posiadają pełny zestaw endemitów północno-wschodniego regionu Karpat i są dla większości z nich, najdalej na zachód wysuniętą częścią areалу. Bogata flora roślin naczyniowych (1100 gatunków) z wieloma rzadkimi i zagrożonymi gatunkami, w tym chronionymi prawnie oraz kilkoma endemitami wschodniokarpackimi. Występuje tu

najlichniesza populacja dzwonka piłkowanego i tocji karpackiej w Polsce. Wyjątkowo bogata bryoflora (ok. 1000 gatunków).

Na obszarze występują 28 siedlisk wymienionych w załączniku I DS. Analiza gatunków roślin wymienionych w załączniku II DS w zakresie ich znaczenia dla obszaru wykazała, że liczba gatunków, które stanowią przedmioty ochrony na obszarze Natura 2000 Bieszczady wynosi 6. Zaktualizowana ocena znaczenia obszaru dla ssaków wymienionych w załączniku II DS wykazała, że liczba gatunków, które stanowią przedmioty ochrony na obszarze Natura 2000 Bieszczady wynosi 9. Zaktualizowana ocena znaczenia obszaru dla ptaków wymienionych w załączniku I DP wykazała, że liczba gatunków ptaków, które stanowią przedmioty ochrony na obszarze Natura 2000 Bieszczady wynosi 16. Analiza gatunków płazów wymienionych w załączniku II DS w zakresie ich znaczenia dla obszaru wykazała, że liczba gatunków, które stanowią przedmioty ochrony na obszarze Natura 2000 Bieszczady wynosi 3. Analiza gatunków ryb i minogów wymienionych w załączniku II DS w zakresie ich znaczenia dla obszaru wykazała, że liczba gatunków, które stanowią przedmioty ochrony na obszarze Natura 2000 Bieszczady wynosi 3. Zaktualizowana ocena znaczenia obszaru dla bezkręgowców wymienionych w załączniku II DS wykazała, że liczba gatunków, które stanowią przedmioty ochrony na obszarze Natura 2000 Bieszczady wynosi 9. Wszystkie przedmioty ochrony w obszarze Natura 2000 Bieszczady stanowi 73 gatunków siedlisk, roślin oraz zwierząt.

Siedliska przyrodnicze:

3130 Brzegi lub osuszane dna zbiorników wodnych ze zbiorowiskami z Littorelletea, Isoëto-Nanojuncetea – siedlisko stwierdzone w obszarze tylko w jednym miejscu. Występuje ono na dnie dawnego, obecnie osuszonego, stawu w miejscowości Kalnica (gmina Cisna), leżącego na gruntach prywatnych. Zajmuje powierzchnię 0,41 ha. Płat jest dość zwarty i otacza półksiężycem od strony południowej zagłębienie, w którym utrzymuje się woda. Reprezentatywność – D. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

3150 Starorzeczka i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zbiorowiskami z Nympheion, Potamion – w obszarze, na gruntach Nadleśnictwa Komańcza stwierdzono 3 jeziora osuwiskowe. Powierzchnia siedliska wynosi 1,58 ha. Reprezentatywność siedliska jest dobra – ocena B. Siedlisko zachowało swój typowy i naturalny charakter (brak gatunków wskazujących na degradację), charakteryzuje się jednak małą kombinacją wodnych zbiorowisk roślinnych. Występują tu tylko jednogatunkowe zbiorowiska z Potamogeton natans lub jest całkowity brak makrofity. Powierzchnia siedliska stanowi 100 % $\geq p > 15$ % powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: brak gatunków obcych i inwazyjnych, odczyn wody i barwa są właściwe, niewłaściwa konduktywność i przezroczystość wody), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: zagrożenie naturalnym procesem wypływania jezior). Ocena ogólna znacząca – C. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

3220 Pionierska roślinność na kamieńcach górskich potoków – siedlisko to związane jest głównie z dużymi rzekami takim jak Osława, Solinka, Wetlina, San, Wołosaty. Kamieńce tworzą się przy brzegach (często przemienne), obecne są także wyspy kamieńców. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – ocena A. Szerokość kamieńców osiąga nawet 10 m, średnio waha się ona jednak w granicach 5-8 m. Pokrycie kamieńców przez roślinność zielną jest niewielkie, zwykle wynosi od 1- 25%. Często występuje duża różnorodność gatunkowa. Płaty siedliska występowały w układach przestrzennych z łęgami i ziołoroślami nadpotokowymi. Powierzchnia siedliska w obszarze wynosi 50,19 ha, co stanowi 15 % $\geq p > 2$ % powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako doskonały – A, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (I – doskonale zachowana: właściwa szerokość kamieńców, zwykle nie notowano drzew i krzewów – występowały natomiast siewki i młode wierzby, rzadko stwierdzano gatunki ekspansywne, brak gatunków inwazyjnych). Ocena ogólna dobra – B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

4060 Wysokogórskie borówczyska bażynowe (Empetro-Vaccinietum) – powierzchnia siedliska wynosi 3,03 ha. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – ocena A. W płatach z dużą stałością występuje bażyna obupłciowa, borówka czarna, kostrzewa niska oraz rzadziej spotykany – wroniec widlasty. Dominują: borówka czarna i borówka brusznicowa. Powierzchnia siedliska stanowi 15 % $\geq p > 2$ % powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia

względna – B). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: bażyna nie jest gatunkiem panującym, dominuje borówka czarna), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: płaty borówczyska położone przy szlakach turystycznych podlegają zniszczeniom mechanicznym w wyniku wydeptywania – zniszczenia mechaniczne są obecnie nie większe jak 5%). Ocena ogólna znakomita – A. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

4080 Subalpejskie zarośla wierzby śląskiej – zarośla wierzby śląskiej i olszy zielonej o zróżnicowanym zwarcu krzewów, miejscami przechodzą w zarośla z wyraźną przewagą olszy zielonej. Występują w mozaice z traworoślami trzcinnika owłosionego oraz polami grechtotów skalnych. Powierzchnia siedliska wynosi 36,86 ha. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – ocena A. Występują gatunki typowe i wyróżniające tj.: wierzba śląska, olsza zielona, jastrun okrągłolistny. W warstwie krzewów dominuje zwykle olsza zielona, lub współpanują: wierzba śląska, olsza zielona i jarzab pospolity górski. W runie duży udział mają: rozchodnik karpacki, nerecznica szerokolistna, świerżbek orzęsiony, starzec gajowy, trzcinnik leśny. Zarośla z olszą zieloną występują w kompleksie z wysokogórkimi zbiorowiskami wschodniokarpaccich borówczysk, traworośli i muraw. Omawiane zbiorowiska mają typowo wschodniokarpaccy, unikatowy charakter i występują tu na jedynych stanowiskach w polskiej części Karpat. Powierzchnia siedliska stanowi $100\% \geq p > 15\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: udział powierzchniowy zarośli z olszą zieloną w omawianym kompleksie jest niewielki i stanowi kilka do kilkunastu %, sporadycznie występują odnowienia wierzby śląskiej), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: w większości płatów nie stwierdzono zniszczeń. Niewielkie zniszczenia stwierdzono jedynie w przypadku płatów przez, które przebiegają szlaki turystyczne. Dotyczą one mniej niż 1% ogólnego arealu siedliska). Ocena ogólna dobra – B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

6150 Wysokogórkisy murawy acidofilne – siedlisko w obszarze występuje w postaci niewielkich, rozproszonych murawek. Powierzchnia siedliska wynosi 2,23 ha. Reprezentatywność siedliska jest znacząca – ocena C. Siedlisko reprezentuje murawa z kostrzewą niską, występująca w postaci niewielkich płatów na najwyższych szczytach i grzbietach górskich w strefie piętra połonin. Rosną tu dość liczne gatunki charakterystyczne dla zespołu: kostrzewa niska, pięciornik złoty i macierzanka halna. Bardzo typowe dla tego siedliska są również gatunki charakterystyczne i wyróżniające dla klasy Juncetea trifidi, obejmującej zbiorowiska wysokogórkisy muraw acydofilnych, są to: prosienicznik jednogłówkowy *Hypochoeris uniflora*, zawilec narcyzowaty *Anemone narcissiflora*, goździk kartuzek skalny *Dianthus carthusianorum* subsp. *saxigenus*, sesleria Bielza *Sesleria bielzii*, czosnek skalny *Allium montanum*. Gatunkiem dominującym, osiagającym przeciętnie 70-80% pokrycia jest kostrzewa niska. Murawa z kostrzewą niską wchodzi w skład naturalnego kompleksu zbiorowisk alpejskich charakterystycznych dla najwyższej strefy piętra bieszczadzkich połonin. Występuje tu w mozaice z roślinnością: pótek i szczelin skalnych, borówczyska bażynowego, wschodniokarpacciego bliźniczyska połoninowego, torfowiska połoninowego i wysokogórkisy borówczyska połoninowego. Udział murawy z kostrzewą niską nie przekracza w tym kompleksie kilkunastu %. Powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do całkowitej powierzchni pokrytej przez ten typ siedliska w regionie alpejskim (powierzchnia względna – C). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: siedlisko pod silną presją ekspansywnej borówki czarnej i trzcinnika owłosionego), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: większość płatów murawy z kostrzewą niską znajduje się przy masowo uczęszczanych szlakach turystycznych i podlega zniszczeniom mechanicznym w wyniku wydeptywania). Ocena ogólna znacząca – ocena C. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

6230* Górskie i niżowe murawy bliźniczkowe (Nardion – płaty bogate florystycznie) –powierzchnia siedliska wynosi 48,51 ha. Reprezentatywność siedliska jest znacząca – ocena C. Psiary występują często w obrębie łąk świeżych (często na niewielkich wzniesieniach terenu) lub w ich towarzystwie. Wyróżniają się dominacją lub znacznym udziałem bliźniczki psiej trawki *Nardus stricta*. W płatach notuje się zwykle od 4 do 6 gatunków charakterystycznych (najczęściej bliźniczka psia trawka *Nardus stricta*, pięciornik kurze ziele *Potentilla*

erecta, wrzos zwyczajny *Calluna vulgaris*, izgrzyca przyziemna *Danthonia decumbens*). Murawy bliźniczkowe odznaczają się wysokim bogactwem gatunkowym, ale nie świadczy to o ich dobrej kondycji. Często jest to wynikiem sukcesji wtórnej. Płaty muraw bliźniczkowych, mają charakter przejściowych stadiów sukcesyjnych, w których zawsze wzrasta różnorodność gatunkowa. Głównym gatunkiem ekspansywnym jest mietlica pospolita *Agrostis capillaris*, dziurawiec czteroboczny *Hypericum maculatum*, śmiatek darniowy *Deschampsia caespitosa*, goryczka trojeściowa *Gentiana asclepiadea*. Powierzchnia siedliska stanowi $15\% \geq p > 2\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako średni lub zdegradowany – C, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (III – średnio zachowana lub częściowo zdegradowana: struktura przestrzenna płatów jest zróżnicowana, występują płaty dość rozległe jak i płaty małe, niewielki udział gatunków charakterystycznych), stopień zachowania funkcji (III – średnie lub niekorzystne perspektywy: wzrost żyzności siedliska), możliwość odtworzenia (II – możliwe przy średnim nakładzie środków: wymagane podjęcie działań ochronnych w postaci prowadzenia wypasu w obrębie płatów, ewentualnie wykaszania). Ocena ogólna znacząca – ocena C. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

6410 Zmiennowilgotne łąki trzęślicowe (Molinion) – w badanym terenie nie występują typowe łąki zmiennowilgotne reprezentowane przez zbiorowiska ze związku Molinion. Powierzchnia siedliska wynosi 26,26 ha. Reprezentatywność siedliska jest znacząca – ocena C. Do siedliska 6410 zaliczono zbiorowiska w typie łąk zmiennowilgotnych, reprezentowane przez bezrangowe fitocenozy z *Succisa pratensis* i *Betonica officinalis*. Cechą odróżniającą wyznaczone zbiorowisko od typowych zbiorowisk ze związku Molinion, jest m. in. brak w ich składzie florystycznym trzęślicy modrej – gatunku który zwykle występuje w tym typie siedliska. Występują jednak (często obficie) inne gatunków charakterystyczne dla łąk zmiennowilgotnych (Molinion), takie jak kosaciec syberyjski *Iris sibirica*, czarcikęs łąkowy *Succisa pratensis* czy bukwica zwyczajna *Betonica officinalis*. Duży udział mają tu gatunki przechodzące z torfowisk niskich takie jak mietlica psia *Agrostis canina* czy turzyca pospolita *Carex nigra*. Powierzchnia siedliska stanowi $100\% \geq p > 15\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: udział gatunków ekspansywnych tj. śmiatek darniowy, mięta długolistna, niewielki udział gatunków charakterystycznych, właściwa struktura przestrzenna płatów siedliska), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: sztuczne zadrzewienie olszą czarną, istnienie rowów odwodniających). Ocena ogólna jest znacząca – C236

. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

6430 Ziołorośla górskie (*Adenostylion alliariae*) i ziołorośla nadrzeczne (*Convolvuletalia sepium*) – siedlisko w obszarze występuje na powierzchni 213,23 ha. W BdPN do tego siedliska należą głównie zbiorowiska ziołorośli związku *Adenostylion*, występujące na połoninach oraz w piętrze reglowym i krainie dolin. Są to zbiorowiska tj.: *Petasitetum kablikianii*, *Phalarido-Petasitetum hybridi*, zbior. *Mulgedium aplinum-Doronicum austriacum*, *Athyrietum distentifoliae*, *Galeopsidi-Rumicetum alpini*. Poza BdPN typ siedliska, reprezentowany jest przez nadpotokowe ziołorośla lepiężnikowe (tzw. łopuszyny). Większość płatów ziołorośli ma typowy skład florystyczny, a gatunki charakterystyczne są licznie reprezentowane. Dla kwiecistych ziołorośli połoninowych są to np.: wietlica alpejska *Athyrium distentifolium*, świerzbica leśna *Knautia dipsacifolia*, jarzmianka większa *Astrantia major*. Dla zespołów ziołoroślowych w piętrze leśnym i krainie dolin do gatunków charakterystycznych należą m.in.: lepiężnik wyłysiały *Petasites kablikianus*, lepiężnik biały *P. albus*. Poza BdPN łopuszyny wykształcają się dość często w dolinach potoków choć zwykle fragmentarycznie i na niewielkich powierzchniach, często w formie małych, otwartych enklaw w obrębie łągów *Alnetum incanae*, lub jako wąski pas na granicy łągu i potoku. Łopuszyny nadpotokowe są zwykle zdominowane przez lepiężnika różowego *Petasites hybridus* i lepiężnika wyłysiałego *Petasites kablikianus*. Reprezentatywność siedliska jest dobra – ocena B. Powierzchnia siedliska stanowi $100\% \geq p > 15\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: w niższej strefie połonin sukcesja krzewów, w mniejszym stopniu drzew tj. jarzab pospolity górski i olsza zielona), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: wyraźne zmniejszenie się powierzchni może być widoczne dopiero po kilkudziesięciu latach, w strefie połonin obserwuje się niewielkie zniszczenia

spowodowane masowym ruchem turystycznym). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*) – niżowe łąki należą do najczęstszych siedlisk nieleśnych w badanym terenie – występują głównie poza BdPN. Zajmują łączną powierzchnię 3601,41 ha. Reprezentatywność siedliska jest dobra ocena B. W samym parku siedlisko łąk niżowych występuje rzadko i reprezentowane jest głównie przez zespół wilgotnej łąki wyczyńcowej *Alopecuretum pratensis* (szczególnie w obrębie ochronnym Tarnawa). Poza parkiem siedlisko to zostało wyróżnione na podstawie występowania charakterystycznej kombinacji gatunków dla zespołu *Arrhenatheretum elatioris*, który jest identyfikatorem fitosocjologicznym tego siedliska. Wśród gatunków charakterystycznych wspomnianego zespołu występują tu m.in.: rajgras wyniosły *Arrhenatherum elatius* oraz bodziszek łąkowy *Geranium pratense*. Z dużą stałością występują tu gatunki charakterystyczne dla łąk świeżych takie jak: barszcz zwyczajny *Heracleum sphondylium*, kupkówka pospolita *Dactylis glomerata*. Łąki na których nie prowadzi się wypasu, a koszenie przeprowadza się tylko raz w roku zwykle późnym latem i jesienią lub niecorocznie, często są silnie zdominowane przez jeden lub dwa gatunki traw, głównie mietlicę pospolitą i kostrzewę czerwoną. Powierzchnia siedliska stanowi 15 % $\geq p > 2$ % powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: płaty odznaczają się dużym bogactwem gatunkowym oraz brakiem wyraźnego dominanta, udział gatunków ekspansywnych krzewów i podrostu drzew wynosi zwykle poniżej 1%), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: obserwuje się tendencję do porzucania ekstensywnego użytkowania łąk, coraz silniejszą presję osadniczą oraz zmniejszanie się powierzchni siedliska w obszarze). Ocena ogólna dobra - ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

6520 Górskie łąki konietlicowe użytkowane ekstensywnie (*Polygono-Trisetion*) – górskie łąki konietlicowe i mietlicowe obok łąk niżowych (6510) stanowią najczęściej spotykany w badanym terenie typ siedliska nieleśnego. Powierzchnia siedliska wynosi 1873,49 ha. Reprezentatywność siedliska jest dobra – ocena B. W BdPN siedlisko reprezentowane jest przez zbiorowisko górskiej łąki mietlicowej zaliczanej do zespołu *Campanulo serratae-Agrostietum capillaris*. Poza BdPN w ramach siedliska klasyfikowano bezrangowe zbiorowisko z *Agrostis capillaris* w obrębie związku *Arrhenatherion elatioris*. Gatunki charakterystyczne są dość liczne, między innymi: dzwonek piłkowany *Campanula serrata*, przywrotnik płytkokłapowy *Alchemilla crinita*, chaber austriacki *Centaurea phrygia* (lokalnie). W składzie gatunkowym łąki mietlicowej występują często gatunki rzadkie dla Bieszczadów oraz świadczące o ich specyfice, np: goździk skupiony *Dianthus compactus*, ciemiężycza biała *Veratrum album*. Z gatunków podlegających ochronie prawnej częste są: gółka długoostrogowa *Gymnadenia conopsea*, listera jajowata *Listera ovata*, kukułka szerokolistna *Dactylorhiza majalis*. Poza BdPN siedlisko posiada charakterystyczną kombinację gatunków dla związku *Arrhenatherion elatioris* i rzędu *Arrhenatheretalia elatioris*, przy udziale roślin górskich. Powierzchnia siedliska stanowi 100 % $\geq p > 15$ % powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: łąki wypasane i wykaszane charakteryzują się większym bogactwem gatunkowym oraz mniejszym udziałem ekspansywnych ziołorośli. Na łąkach gdzie nie prowadzi się koszenia ani wypasu często dominują wysokie ziołorośla takie jak świerżabek korzenny i trzcinnik piaskowy. W płatach łąki, na których pozostawiano skoszoną biomasę obserwuje się ekspansję pokrzywy zwyczajnej), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: obserwuje się zwiększoną warstwę wójłoku – powyżej 2 cm). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

7110* Torfowiska wysokie z roślinnością torfotwórczą (żywe) – torfowisko wysokie kopułowe położone jest m.in.: na wysokiej terasie rzeki San, na północ od drogi Ustrzyki Górne - Wołosate. Powierzchnia siedliska wynosi 27,97 ha. Reprezentatywność siedliska jest doskonała - A. Występują liczne gatunki wysokotorfowiskowe. W warstwie mszystej, rosną głównie torfowce takie jak torfowiec ostrolistny *Sphagnum capillifolium*, torfowiec magellański *Sphagnum magellanicum*, torfowiec brunatny *Sphagnum fuscum*. Towarzyszą im inne mszaki torfowiskowe takie jak: próchniaczek błotny *Aulacomnium palustre* i płonnik cienki *Polytrichum strictum*. W warstwie zielnej rosną gatunki charakterystyczne dla klasy

Oxycocco-Sphagnetum tj. welniarka pochwowata *Eriophorum vaginatum*. Powierzchnia siedliska stanowi $15\% \geq p > 2\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako średni lub zdegradowany – C, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (III – średnio zachowana lub częściowo zdegradowana: niski udział gatunków charakterystycznych, w niektórych płatach notuje się silną ekspansję drzew i krzewów, głównie świerk pospolity), stopień zachowania funkcji (III – średnie lub niekorzystne perspektywy: zarastanie siedliska przez drzewa i krzewy), możliwość odtworzenia (II – możliwe przy średnim nakładzie środków: ręczne wycinanie drzew i krzewów). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

7120 Torfowiska wysokie zdegradowane, lecz zdolne do naturalnej i stymulowanej regeneracji – torfowiska wysokie w badanym terenie występują jedynie w postaci zdegradowanej. Zaliczyć je należy do siedliska przyrodniczego 7120. Powierzchnia siedliska wynosi 3,04 ha. Reprezentatywność siedliska jest znacząca – ocena C. Gatunki wysokotorfowiskowe roślin naczyniowych występują tu nielicznie. Uboga jest również warstwa mszysta, budowana głównie przez torfowce. Osiąga ona niewielkie pokrycie, które się waha od 10-25%. Średnie pokrycie przez torfowce wyniosło 10% (*Sphagnum capillifolium*, *Sphagnum fallax*). Wszystkie płaty są silnie porośnięte przez trzęślicę modrą, której masowy udział świadczy o zaburzonych stosunkach wodnych torfowiska. Powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do całkowitej powierzchni pokrytej przez ten typ siedliska w regionie alpejskim (powierzchnia względna – C). Stan zachowania oceniono jako średni lub zdegradowany – C, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (III – średnio zachowana lub częściowo zdegradowana: niski udział gatunków charakterystycznych, niewłaściwe pokrycie i struktura gatunkowa mchów, ekspansja roślin zielnych, drzew i krzewów), stopień zachowania funkcji (III – średnie lub niekorzystne perspektywy: niewielki udział dobrze zachowanych płatów siedliska), możliwość odtworzenia (II – możliwe przy średnim nakładzie środków: usunięcie drzew i krzewów). Ocena ogólna znacząca – ocena C. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

7140 Torfowiska przejściowe i trzęsawiska (przeważnie z roślinnością z *Scheuchzeria-Caricetea*) – powierzchnia siedliska w obszarze wynosi 9,95 ha. Jeden z płatów stwierdzono we wsi Maniów, gdzie położony jest w obrębie zbiorowiska nieleśnego z *Agrostis canina*, nawiązującego swym składem florystycznym do łąki zmiennowilgotnej. Opisowany płat ma fizjonomię łąki kośnej, z dość bogato wykształconą warstwą mszystą, w której dominują torfowce. Kolejne płaty występują na terenie dawnego stawu w miejscowości Kalnica. Płaty te są częściowo porośnięte przez niskie drzewa i krzewy głównie przez wierzbę szarą *Salix cinerea* i brzozę brodawkowatą *Betula pendula*. Płaty występują w formie okrajka otaczającego zdegradowane torfowisko wysokie. Reprezentatywność siedliska jest znacząca – ocena C. Na jednym z torfowisk został także stwierdzony rzadki w Karpatach *Dactylorhiza incarnata*. Powierzchnia siedliska stanowi $15\% \geq p > 2\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako średni lub zdegradowany – C, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (III – średnio zachowana lub częściowo zdegradowana: niski udział gatunków charakterystycznych), stopień zachowania funkcji (III – średnie lub niekorzystne perspektywy: siedlisko silnie zarasta drzewami i krzewami – *Betula pendula*, *Salix cinerea*, *Frangula alnus*), możliwość odtworzenia (II – możliwe przy średnim nakładzie środków: usunięcie drzew i krzewów, koszenie). Ocena ogólna znacząca – ocena C. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

7220* Źródłiska wapienne ze zbiorowiskami *Cratoneurion commutati* – są to siedliska o niewielkiej powierzchni, występujące w miejscach wypływu wód bogatych w węglan wapnia. Powierzchnia siedliska w obszarze wynosi 1,28 ha. Cechą charakterystyczną tych siedlisk jest wytrącanie się martwicy wapiennej – trawertynu, który osiąga tu wielkość kilku centymetrów. Flora mszaków jest dość bogata i różnicowana, występuje tu m.in. charakterystyczny dla tego siedliska źródliskowiec zmienny *Palustriella commutata*. W Nadleśnictwie Baligród, przy źródłiskach wapiennych, można spotkać dość rzadkie w regionie gatunki roślin naczyniowych takie jak trzęślica trzcinowata *Molinia arundinacea*. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – ocena A. Powierzchnia siedliska stanowi $100\% \geq p > 15\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako doskonały – A, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria:

stopień zachowania struktury (I – doskonale zachowana: stan uwodnienia jest właściwy, trawertyny pokrywają więcej niż 5%, erozja nie przekracza 5% powierzchni, nie ma bezpośredniego oddziaływania człowieka na to siedlisko). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego. 7230 Górskie i nizinne torfowiska zasadowe o charakterze młak, turzycowisk i mechowisk – młaki alkaliczne reprezentowana są przez fitocenozy ze związku *Caricion davallianae*. Powierzchnia siedliska w obszarze wynosi 14,61 ha. Warunkiem ich występowania jest obecność dobrze nawadniających i zawierających jony wapnia ruchliwych wód wysiękowych lub źródliskowych. Największa i zarazem najlepiej wykształcona młaka alkaliczna o najpełniejszym składzie gatunków charakterystycznych występuje na północ od Jezior Duszatyńskich. Ma ona strukturę trójwarstwową. Wśród mszaków dominują mchy brunatne, których pokrycie sięga 75%. Reprezentatywność siedliska jest dobra – ocena B. Powierzchnia siedliska stanowi 15 % $\geq p > 2$ % powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: w obrębie niektórych płatów obserwuje się niewielką ekspansję drzew i krzewów, brak gatunków inwazyjnych), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: właściwy stopień uwodnienia, chociaż są przypadki silnego przesuszenia płatów). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

8110 Piargi i gołoborza krzemianowe – powierzchnia siedliska w obszarze wynosi 6,18 ha. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – ocena A. Do tego siedliska należą grechoty (piarzyska) ze zbiorowiskami porostów. Mają charakter niewielkich płatów rozproszonych na stromych stokach najwyższych szczytów i grzbietów w strefie połonin. Powierzchnia siedliska stanowi 15 % $\geq p > 2$ % powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako doskonały – A, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury: (I – doskonale zachowana: proces zarastania piarżysk przez roślinność połoninową postępuje bardzo powoli; nie stwierdzono zniszczeń powodowanych przez turystykę i inne czynniki antropogeniczne, pola grechotów mają całkowicie naturalny charakter). Ocena ogólna znakomita – ocena A. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

8150 Środkowoeuropejskie wyżynne rumowiska krzemianowe – wyżynne rumowiska krzemianowe położone są w otoczeniu boru jodłowo – świerkowego (9410). Powierzchnia siedliska w obszarze wynosi 3,65 ha. Część gołoborzy jest odsłonięta (zabiegi wycięcia drzew i krzewów przeprowadzano w ostatnich latach), część natomiast, głównie mniejszych, zarasta lasem. Na odsłoniętych gołoborzach licznie występują gatunki porostów, mszaków i wątrobowców. Na litych, niestabilnych okruchach skalnych panują porosty skorupiaste. W szczelinach pomiędzy okruchami skalnymi i na nieco bardziej utrwalconych fragmentach występują porosty krzaczkowate z rodzaju chrobotek (m.in. chrobotek leśny *Cladonia arbuscula*), mchy oraz wątrobowce. Z roślin naczyniowych spotyka się tu głównie borówkę czarną *Vaccinium myrtillus*, natomiast z krzewów: kruszynę pospolitą *Frangula alnus* i jarzab pospolity *Sorbus aucuparia*. Na gołoborzach rosną również drzewa m.in. jodła pospolita *Abies alba* i świerk pospolity *Picea abies*. Na jednym z gołoborzy na Kamiennej Górze rośnie okaz limby *Pinus cembra*. Reprezentatywność siedliska jest dobra – ocena B. Powierzchnia siedliska stanowi 100 % $\geq p > 15$ % powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako średni lub zdegradowany – C, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (III – średnio zachowana lub częściowo zdegradowana: niski udział gatunków dominujących), stopień zachowania funkcji (III – średnie lub niekorzystne perspektywy: na części gołoborzy obserwuje się ekspansję drzew i krzewów), możliwość odtworzenia (II – możliwe przy średnim nakładzie środków: usunięcie drzew i krzewów). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

8220 Ściany skalne i urwiska krzemianowe ze zbiorowiskami z *Androsacion vandellii*. – powierzchnia siedliska w obszarze wynosi 0,26 ha. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – ocena A. Siedlisko to reprezentują zbiorowiska półek i szczelin skalnych. Występują w obrębie najwyższych skalistych szczytów i grzbietów, głównie na Krzemieniu, Bukowskiej Kopie, Rozsypańcu, Bukowym Berdzie i Kinczyku Bukowskim. Rozmieszczenie przestrzenne płatów roślinności ma charakter naturalny i jest uwarunkowane występowaniem oraz formą wychodni skalnych. Wykształcone tu zbiorowiska z uwagi na bardzo małe powierzchnie wychodni skalnych nie są bogate florystycznie, ale gatunki typowe dla tych siedlisk są dość

liczne, np: dzwonek wąskolistny *Campanula polymorpha*, kozłek trójlistkowy *Valeriana tripteris*, skalnica gronkowa *Saxifraga paniculata*, zanokcica zielona *Asplenium viridae*. Zbiorowiska roślinności szczelin i półek skalnych tworzą małe płaty wchodzące w skład kompleksu zbiorowisk alpejskich charakterystycznego dla najwyższej strefy piętra połonin. Są wrażliwe na wydeptywanie przez turystów. W przeszłości, gdy grzbietem Krzemienia prowadził szlak turystyczny obserwowano wyraźne zniszczenia roślinności w wyniku wydeptywania. Powierzchnia siedliska stanowi $15\% \geq p > 2\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: rozmieszczenie przestrzenne płatów roślinności ma charakter naturalny), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: po zmianie przebiegu szlaku turystycznego, zniszczenia siedliska są znikome i sporadyczne). Ocena ogólna dobra ocena – B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

8310 Jaskinie nieudostępniowane do zwiedzania – w obszarze zinwentaryzowano 3 jaskinie nieudostępniowane do zwiedzania: Dydiowską Jamę i 2 w okolicach Nasicznego: Jaskinia w Nasicznem Górna, Jaskinia w Nasicznem Dolna. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – A. Ich dużą wartość przyrodniczą podkreśla fakt, że są one miejscem zimowania nietoperzy, m.in jak nocka dużego i podkowca małego. Powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do całkowitej powierzchni pokrytej przez ten typ siedliska w regionie alpejskim (powierzchnia względna – C). Stan zachowania oceniono jako doskonały – A, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (I – doskonale zachowana: właściwe cechy mikroklimatyczne; odpowiednie cechy hydrologiczne i obecność wody w jaskini; właściwy kształt i mikrorzeźba ścian i stropu pustek jaskiniowych. W jaskiniach stwierdzono również obecność bezkręgowej fauny naściennej w partiach przyotworowych. Częstość penetracji jest bardzo niska – wejście do jaskiń położone jest w pewnej odległości od dróg i szlaków). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

9110 Kwaśne buczyny (*Luzulo-Fagetum*) – kwaśne buczyny wykształcają się głównie na południowych zboczach oraz na grzbietach. W badanym terenie w obrębie opisywanego typu wyróżniono dwa podtypy: kwaśną buczynę górską (9110-2) oraz mezotroficzną jedlinę (9110-3). Powierzchnia siedliska wynosi 3762,37 ha. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – ocena A. Występują tutaj licznie gatunki charakterystyczne, takie jak wyróżniające zespół *Luzulo lusuloides*-*Fagetum*: kosmatka gajowa *Luzula lusuloides*, przenęt purpurowy *Prenanthes purpurea*, starzec *Senecio fuchsii* et *nemorensis*, czy wyróżniające dla podzwiązku *Luzulo-Fagenion*, mech widłoząb miotłasty *Dicranum scoparium*. W drzewostanie dominuje buk zwyczajny, rzadziej jodła pospolita. W runie dominują gatunki acydofilne i mezotroficzne tj. borówka czarna. Powierzchnia siedliska stanowi $15\% \geq p > 2\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako doskonały – A, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (I – doskonale zachowana: charakterystyczna kombinacja florystyczna fitocenozy oraz struktura pionowa i przestrzenna roślinności są właściwe; nie stwierdzono występowania w płatach obcych geograficznie gatunków inwazyjnych; w części płatów notuje się zwiększony udział rodzimych gatunków ekspansywnych, głównie jeżyny gruczołowatej i trzcinika leśnego; udział martwego drewna jest właściwy; naturalne odnowienie drzewostanu jest właściwe). Ocena ogólna doskonała – ocena A. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

9130 Żyzne buczyny (*Dentario glandulosae*-*Fagenion*, *Galio odorati*-*Fagenion*) – siedlisko 9130 reprezentuje w obszarze podtyp siedliska obejmującego żyzne buczyny górskie (9130-3). Powierzchnia siedliska wynosi 63088,91 ha. Identyfikatorem fitosocjologicznym jest tu zespół buczyny karpackiej *Dentario glandulosae*-*Fagetum*. Żyzna buczyna karpacka rozwija się głównie na stokach północnych oraz w kotlinach. Nierzadko można ją jednak stwierdzić również na stokach południowych oraz na grzbietach. Drzewostan jest najczęściej jedno lub dwupiętrowy, bukowy lub bukowo-jodłowy, rzadziej jodłowy. Występują tu gatunki charakterystyczne takie jak: żywiec gruczołowaty *Dentaria glandulosa*, żywokost sercowaty *Symphytum cordatum*, i paprotnik Brauna *Polystichum braunii*. Z gatunków charakterystycznych dla związku *Fagenion* najliczniejsze są: buk zwyczajny *Fagus sylvatica*, przytulia wonna *Galium odoratum*, żywiec cebulkowy *Dentaria bulbifera*. W drzewostanie gatunkiem dominującym jest buk zwyczajny. Reprezentatywność

siedliska jest doskonała – ocena A. Postać z dominującą jodłą pod względem fizjonomii przypomina mezotroficzne jędriny w typie kwaśnej buczyny (9110). Pod względem składu gatunkowego różni jednak od niej brakiem gatunków acydofilnych oraz udziałem gatunków z żyznych lasów. W żyznych buczynach warstwa krzewów jest zazwyczaj bogatsza w gatunki niż w przypadku kwaśnej buczyny. Powierzchnia siedliska stanowi $100\% \geq p > 15\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako doskonały – A, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (I – doskonale zachowana: udział w drzewostanie gatunków buczynowych jest właściwy; znikomy udział obcych ekologicznie lub geograficznie gatunków w drzewostanie lub podroście; struktura pionowa i przestrzenna roślinności jest właściwa; udział gatunków inwazyjnych w runie jest niewielki; udział martwego drewna jest właściwy; naturalne odnowienie drzewostanu jest właściwe). Ocena ogólna znakomita – ocena A. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

9140 Górskie jaworzyny ziołoroślowe (*Aceri-Fagetum*) – górskie jaworzyny ziołoroślowe znajdują się w części przy szczycie Dziurkowca, przy granicy polsko-słowackiej w Nadleśnictwie Cisna oraz w rejonie szczytu Jasło oraz Wołosania. Powierzchnia siedliska wynosi 1074,96 ha. W BdPN skład gatunkowy we wszystkich warstwach roślinności jest typowy dla występujących tu zbiorowisk, zawiera komplet gatunków wyróżniających i charakterystycznych, które występują licznie i osiągają wysokie stopnie pokrycia. Występują tu m.in.: prosownica rozpierzchna *Millium effusum*, szczaw górski *Rumex alpestris*, wietlica alpejska *Athyrium distentifolium*, jawor *Acer pseudoplatanus*, miłosna górska *Adenostyles alliariae*. W drzewostanie dominuje jawor *Acer pseudoplatanus* lub współpanują buk *Fagus sylvatica* i jawor. W płatach poza BdPN notuje się zmniejszony udział gatunków charakterystycznych. Drzewostan jest niewysoki (10-15 m), nieco poskręcany. Reprezentatywność siedliska jest dobra – ocena B. Powierzchnia siedliska stanowi $100\% \geq p > 15\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: nie stwierdzono gatunków obcych, inwazyjnych ani rodzimych ekspansywnych, pozioma struktura roślinności oraz struktura drzewostanu jest właściwa), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: w płatach na obszarze BdPN są liczne odnowienia naturalne, poza BdPN w płatach obserwuje się sporadyczne odnowienie buka i jaworu). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny (*Galio-Carpinetum*, *Tilio-Carpinetum*) – występowanie grądów związane jest głównie z piętrem pogórza i niższymi położeniami reglowymi. Powierzchnia siedliska w obszarze wynosi 1149,52 ha. Reprezentatywność siedliska jest dobra – B. W warstwie zielnej występują charakterystyczne dla związku *Carpinion* turzycza owłosiona *Carex pilosa* i gwiazdnica *Stellaria holostea*, towarzyszą jej gajowiec żółty *Galeobdolon luteum*, szalwia lepka *Salvia glutinosa*, kopytnik pospolity *Asarum europaeum*, kłosownica leśna *Brachypodium sylvaticum*, przytulia wonna *Galium odoratum*. Drzewostan w grądach buduje głównie buk *Fagus sylvatica* i grab *Carpinus betulus*, a także lipa *Tilia cordata*, jawor *Acer pseudoplatanus* oraz jodła *Abies alba*. Powierzchnia siedliska stanowi $100\% \geq p > 15\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: struktura pionowa i przestrzenna roślinności jest właściwa; właściwa charakterystyczna kombinacja florystyczna; nierzadko warstwa zielna opanowana jest przez jeżyny, głównie jeżynę gruczołowatą; wyraźny jest też udział obcych gatunków inwazyjnych), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: udział martwego drewna jest właściwy, naturalne odnowienie drzewostanu jest właściwe – utworzone jest głównie przez buka, grab). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

9180* Jaworzyny i lasy klonowo-lipowe na stokach i zboczach (*Tilio plathyphillis-Acerion pseudoplatani*) – siedlisko 9180 występuje w dwóch podtypach: jaworzyny z jęczmikiem zwyczajnym *Phyllitido-Aceretum pseudoplatani* 9180-2 oraz karpackiej jaworzyny miesięcznicowej *Lunario-Aceretum* 9180-3. Powierzchnia siedliska wynosi 74,43 ha. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – ocena A. Gatunki charakterystyczne występują dość licznie. Są to: jawor *Acer pseudoplatanus*, wiciokrzew czarny *Lonicera nigra*, porzeczkę skalną *Ribes petraeum*, róża alpejska *Rosa pendulina*, jęczmnik zwyczajny *Phyllitis*

scolopendrium, paprotnik kolczysty *Polystichum aculeatum*, miesięcznica trwała *Lunaria rediviva*, parzydło leśne *Aruncus dioicus*, lepiężnik biały *Petasites albus*. Powierzchnia siedliska stanowi $15\% \geq p > 2\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako doskonały – A, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (I – doskonale zachowana: struktura drzewostanu jest właściwa; pionowa struktura roślinności jest dobrze rozwinięta, charakterystyczna dla siedliska; nie stwierdzono obcych gatunków inwazyjnych, natomiast w niektórych płatach stwierdzony zwiększony udział rodzimych gatunków ekspansywnych; naturalne odnowienie drzewostanu jest właściwe). Ocena ogólna doskonała – ocena A. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

91D0* Bory i lasy bagienne (*Vaccinio uliginosi* – *Betuletum pubescentis*, *Vaccinio uliginosi*-Pinetum, Pino mugo-Sphagnetum, *Sphagno girgensohnii*-Piceetum) i brzoźowo-sosnowe bagienne lasy borealne – siedlisko jest reprezentowane przez podmokłą i torfowiskową świerczynę górską *Sphagno-Piceetum* (91D0-4). Powierzchnia siedliska w obszarze wynosi 25,47 ha. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – ocena A. Drzewostan budowany jest tutaj głównie przez świerk *Picea abies* i jodłę *Abies alba*, sporadycznie występuje również olsza szara *Alnus incana*. W warstwie krzewów występują gatunki z drzewostanu (głównie świerk) oraz wierzba szara. W warstwie zielnej dominuje borówka czarna *Vaccinium myrtillus*. Warstwa mszysta jest dobrze rozwinięta, tworzą ją głównie torfowce (*Sphagnum fallax*, *Sphagnum girgensohnii*). Powierzchnia siedliska stanowi $15\% \geq p > 2\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – B). Stan zachowania oceniono jako doskonały – A, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (I – doskonale zachowana: charakterystyczne krzewinki występują z „normalną obfitością” natomiast w runie dominują mchy torfowce; gatunków inwazyjnych w runie nie stwierdzono, podobnie jak i gatunków obcych geograficznie jak i ekologicznie w drzewostanie; martwe drewno występuje licznie; naturalne odnowienie drzewostanu jest obfite; uwodnienie siedliska właściwe, „bagienne”). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

91E0* Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-incanae*) i olsy źródłiskowe – wyróżniono 2 podtypy siedliska 91E0 w obszarze: nadrzeczną olszynkę karpacką *Alnetum incanae* 91E0-6 (reprezentowaną przez odmianę wschodnią zespołu *Alnetum incanae*) oraz bagienną olszynę górską *Caltho laetae*-*Alnetum* 91E0-7. Powierzchnia siedliska wynosi 1364,28 ha. Reprezentatywność siedliska jest doskonała – ocena A. Gatunki charakterystyczne i wyróżniające występują licznie. Do gatunków charakterystycznych należą: olsza szara *Alnus incana*, rutewka orlikolistna *Thalictrum aquilegifolium*, szalwia lepka *Salvia glutinosa*, pióropusznik strusi *Matteucia struthiopteris*. Odmianę wschodniokarpacką wyróżniają: żywokost sercowaty *Symphytum cordatum*, czy też sałatnica leśna *Aposeris foetida*. W drzewostanie dominuje olsza szara. W podszyciu, runie i warstwie mszaków nie ma gatunków dominujących, natomiast największy udział mają rośliny typowe dla omawianego siedliska. Powierzchnia siedliska stanowi $100\% \geq p > 15\%$ powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego (powierzchnia względna – A). Stan zachowania oceniono jako dobry – B, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (II – dobrze zachowana: pionowa struktura roślinności jest naturalna, zróżnicowana, w części płatów występują obce gatunki inwazyjne – w runie, oraz zwiększony jest udział rodzimych gatunków ekspansywnych), stopień zachowania funkcji (II – dobre perspektywy: udział martwego drewna jest właściwy, naturalność koryta rzecznoego jest duża, zniszczenia runa i gleby związane z pozyskaniem drewna są bardzo znikome). Ocena ogólna dobra – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

9410 Górskie bory świerkowe (*Piceion abietis*, część – zbiorowiska górskie) – siedlisko to występuje w badanym terenie na powierzchni 59,14 ha. Dolnoregłowy bór jodłowo-świerkowy, bo w takim podtypie tu występuje (9410-3), występuje w rezerwacie Gołoborze oraz jego okolicy. Siedlisko to jest ściśle związane z występującymi w badanym terenie gołoborzami, które zwykle leżą w jego otoczeniu. Reprezentatywność siedliska jest dobra – ocena B. Gatunki charakterystyczne i wyróżniające są dość licznie reprezentowane. Należą do nich przede wszystkim: jodła *Abies alba*, podrzeń żebrowiec *Blechnum spicant*, podbiałek alpejski *Homogyne alpina*, widłak wroniec *Lycopodium selago*. Bardzo dobrze rozwinięta jest warstwa mszysta. Osiąga ona pokrycie nawet 90%. Występują tu głównie gatunki charakterystyczne dla borów i borów

mieszanych takie jak bielotka siwa *Leucobryum glaucum*. Powierzchnia siedliska stanowi poniżej 2% powierzchni tego siedliska przyrodniczego w odniesieniu do całkowitej powierzchni pokrytej przez ten typ siedliska w regionie alpejskim (powierzchnia względna – C). Stan zachowania oceniono jako doskonały – A, podstawą przyjęcia takiej oceny były podkryteria: stopień zachowania struktury (I – doskonale zachowana: brak gatunków obcych geograficznie w drzewostanie, podszycie i runie; udział martwego drewna jest właściwy; naturalne odnowienie drzewostanu jest właściwe). Ocena ogólna dobra – ocena B.

Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

Gatunki ptaków:

A030 Bocian czarny (*Ciconia nigra*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Liczba par 10 – 12, co zawiera się w przedziale od 0 – 2% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena C. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (występują rozległe płyty drzewostanów liściastych lub mieszanych. W promieniu do 2 km od gniazd dostępne liczne potoki i rzeki oraz wilgotne łąki, a także inne tereny podmokłe w postaci torfowisk, łągów itp.), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A122 Derkacz (*Crex crex*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Liczba samców 463-600, co zawiera się w przedziale od 0 – 2% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena C. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (występują rozległe płyty łąk z wysoką roślinnością zielną i kępami krzewów), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A239 Dzięcioł białogrzbisty (*Dendrocopos leucotos*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – rozrodcza, równomiernie występująca na całym obszarze. Liczba par 173 – 180, co zawiera się w przedziale od 2 – 15% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena B. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II - elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów liściastych o zróżnicowanej strukturze, z dużą ilością martwego drewna), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A236 Dzięcioł czarny (*Dryocopus martius*) – ocena ogólna C. Typ populacji w obszarze – rozrodcza, równomiernie występująca na całym obszarze. Liczba par wynosi 164 – 225, co zawiera się w przedziale od 2 – 0% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena C. Stan zachowania populacji: dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów liściastych o zróżnicowanej strukturze), możliwość odtworzenia: nie oceniano; Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna znacząca. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A241 Dzięcioł trójpalczasty (*Picoides tridactylus*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Liczba par 32 – 52, co zawiera się w przedziale od 2 – 15% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena B. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów jodłowych lub z jej dużym udziałem, czasem również z udziałem świerka), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A234 Dzięcioł zielonosiwy (*Picus canus*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – rozrodcza, równomiernie występująca na całym obszarze. Liczba par 101 – 155, co zawiera się w przedziale od 2 – 15% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena B. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują

duże kompleksy drzewostanów liściastych, iglastych i mieszanych o zróżnicowanej strukturze), możliwość odtworzenia: nie oceniano;. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A104 Jarząbek (*Bonasa bonasia*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła, równomiernie występująca na całym obszarze. Liczba par 215 – 320, co zawiera się w przedziale od 0 – 2% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena C. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (w lasach występują płaty różnowiekowego drzewostanu mieszanego o naturalnie wysokiej heterogenności i sąsiedztwie zrębów lub młodników. W promieniu do 100 m od stanowisk występują źródła lub doliny potoków, zróżnicowane ukształtowania powierzchni, a także leżaniny i wykroty), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A321 Mucholówka białoszyja (*Ficedula albicollis*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – rozrodcza, równomiernie występująca na całym obszarze. Liczba par 1700 – 2200, co zawiera się w przedziale od 0 – 2% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena C. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów liściastych o zróżnicowanej strukturze, z drzewami dziuplastymi.), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A320 Mucholówka mała (*Ficedula parva*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – rozrodcza, równomiernie występująca na całym obszarze. Liczba par 1600 – 2100, co zawiera się w przedziale od 2 – 15% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena B. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów liściastych o zróżnicowanej strukturze z drzewami dziuplastymi., możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A089 Orlik krzykliwy (*Clanga pomarina*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Liczba par 36 – 41, co zawiera się w przedziale od 0 – 2% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena C. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (występują duże kompleksy leśne o zróżnicowanej strukturze przestrzennej, gatunkowej i wiekowej, w sąsiedztwie rozległych terenów otwartych w postaci łąk i pastwisk użytkowanych tradycyjnie, z kępami drzew i krzewów), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A091 Orzeł przedni (*Aquila chrysaetos*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Liczba par 7 – 8, co zawiera się w przedziale od 15 – 100% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena A. Stan zachowania populacji: dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (występują duże kompleksy leśne drzewostanów o zróżnicowanej strukturze przestrzennej, gatunkowej i wiekowej, w sąsiedztwie rozległych terenów otwartych w postaci łąk i pastwisk użytkowanych tradycyjnie, z kępami drzew i krzewów), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu (ocena B). Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A220 Puszczyk uralski (*Strix uralensis*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – osiadła, równomiernie występująca na całym obszarze. Liczba par 218 – 280, co zawiera się w przedziale od 2 – 15% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena B, w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów bukowych o zróżnicowanej strukturze, z drzewami dziuplastymi. W promieniu 500 m od stanowisk występują tereny

otwarte bądź półotwarte), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Stan zachowania populacji dobry (ocena B). Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A217 Sóweczka (*Glaucidium passerinum*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła, równomiernie występująca na całym obszarze. Liczba par 24 – 45, co zawiera się w przedziale od 2 – 15% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena B. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów liściastych o zróżnicowanej strukturze, z drzewami dziuplastymi), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A072 Trzmielojad (*Pernis apivorus*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – rozrodcza, równomiernie występująca na całym obszarze. Liczba par 21 – 36, co zawiera się w przedziale od 0 – 2% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena C. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów liściastych i mieszanych o zróżnicowanej strukturze, z obecnością śródleśnych łąk i innych powierzchni otwartych), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A223 Włochatka (*Aegolius funereus*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła. Liczba par 35 – 40, co zawiera się w przedziale od 0 – 2% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena C. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów iglastych i mieszanych o zróżnicowanej strukturze, z obecnością obszarów podmokłych, cieków wodnych, żrębów, halizn, upraw, młodników), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A267 Płochacz halny (*Prunella collaris*) – ocena ogólna C. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie. Liczebność zawiera się w przedziale od 0 – 2% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena C. Populacja nieizolowana – ocena C. Na podstawie danych zbieranych w ramach projektu „Inwentaryzacja kluczowych gatunków ptaków polskich Karpat oraz stworzenie systemu ich monitorowania i ochrony” w granicach Bieszczadzkiego Parku Narodowego znajduje się kilka stanowisk tego gatunku, poza parkiem gatunek nie występuje. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A215 Puchacz (*Bubo bubo*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła. Liczba osobników 2 – 4, co zawiera się w przedziale od 2 – 15% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena B. Stan zachowania populacji dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (występują duże kompleksy leśne o zróżnicowanej strukturze przestrzennej, gatunkowej i wiekowej, w sąsiedztwie rozległych terenów otwartych w postaci łąk i pastwisk użytkowanych tradycyjnie, z kępami drzew i krzewów), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A031 Bocian biały (*Ciconia ciconia*) – ocena ogólna D. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Liczba par 3 – 4, co zawiera się w przedziale od 0,04% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena D (populacja nieistotna). Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A272 Podrózniczek (*Luscinia svecica*) – ocena ogólna D. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Liczba par – 1, co zawiera się w przedziale od 0,2% krajowej populacji (wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena D. Populacja nieistotna. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A229 Zimorodek (*Alcedo atthis*) – ocena ogólna D. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Stwierdzono występowanie 4 rewirów, można spodziewać się, że w obszarze znajduje się 10 par lęgowych. Populacja nieistotna, reprezentująca 0,2% krajowej populacji (za wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena D.

Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A307 Jarzębka (*Sylvia nisoria*) – ocena ogólna D. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Liczba stanowisk 13. Populacja nieistotna, reprezentująca 0,01% krajowej populacji (za Chodkiewicz i in. 2015) – ocena D. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A139 Mornel (*Charadrius morinellus*) – ocena ogólna D. Liczba par – nieznana. Populacja nieistotna, reprezentująca 0,% krajowej populacji (za Chodkiewicz i in. 2015) – ocena D. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A238 Dzieciół średni (*Dendrocopus medius*) – ocena ogólna D. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Liczba par – 4. Populacja nieistotna, reprezentująca mniej niż 0,04% krajowej populacji (za wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena D. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A339 Dzierżba czarnoczelna (*Lanius minor*) – ocena ogólna D. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Liczba par - 1. Populacja nieistotna, reprezentująca mniej niż 0,04% krajowej populacji (za wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena D. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

A338 Gąsior (*Lanius collurio*) – ocena ogólna D. Typ populacji w obszarze – rozrodcza. Szacowana liczba par 178-500. Populacja nieistotna, reprezentująca mniej niż 2 % krajowej populacji (za wg Chodkiewicz i in. 2015) – ocena D. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

Gatunki roślin:

1939 Rzepik szczytniasty (*Agrimonia pilosa*) – ocena ogólna A. Populacje rozmieszczone skupiskowo w całym obszarze. Liczba stanowisk – 74, co zawiera się w przedziale od 15 – 100% krajowej populacji (Zajac, Zajac 2001; Sudnik-Wójcikowska 2004; Zarzyka-Ryszka i in. 2008; Wołkowycki, Zarzyka-Ryszka 2012) – ocena A. Stan zachowania populacji dobry – ocena B. Populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu – ocena B. Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

4070 Dzwonek piłkowany (*Campanula serrata*) – ocena ogólna A. Populacje rozmieszczone skupiskowo w południowo-wschodniej części obszaru, w BdPN i przy jego granicy. Liczba stanowisk – 175, co zawiera się w przedziale od 15 – 100% krajowej populacji (Zajac, Zajac 2001; Piękoś-Mirkowa H. 2004; Korzeniak 2010) – ocena A. Stan zachowania populacji dobry – ocena B. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1898 Ponikło kraińskie (*Eleocharis carniolica*) – ocena ogólna A. Populacje rozmieszczone skupiskowo w południowo-środkowej części obszaru, w zasięgu terytorialnym Nadleśnictwa Cisna. Liczba stanowisk – 4, co zawiera się w przedziale od 15 – 100% krajowej populacji (Zajac, Zajac 2001; Paul 2004; Kozak i in 2008; Paul 2012) – ocena A. Stan zachowania populacji dobry – ocena B. Populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu – ocena B. Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

6244 Toca karpacka (*Tozzia alpina* ssp. *carpathica*) – ocena ogólna A. Populacje rozmieszczone skupiskowo w środkowej i południowej części obszaru, w zasięgu terytorialnym Nadleśnictw Cisna, Lutowiska, Stuposiany i w BdPN. Liczba stanowisk – 66, co zawiera się w przedziale od 15 – 100% krajowej populacji (Zajac, Zajac 2001; Piękoś-Mirkowa H., 2008; Mitka 2012) – ocena A. Stan zachowania populacji doskonały – ocena A. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna znakomita. Nazwa łacińska podana w liście referencyjnej SDF *Tozzia carpathica* (kod : 4116). Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1386 Bezlist okrywowy (*Buxbaumia viridis*) – ocena ogólna B. Populacje rozmieszczone skupiskowo w środkowej i północnej części obszaru, w zasięgu terytorialnym Nadleśnictw Baligród, Lutowiska, Stuposiany i

w BdPN. Liczba stanowisk – 23, co zawiera się w przedziale od 2 – 15% krajowej populacji (Vončina 2012) – ocena B. Stan zachowania populacji doskonały – ocena A. Populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięg – ocena B. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1381 Widłoząb zielony (*Dicranum viride*) – ocena ogólna A. Populacje rozmieszczone skupiskowo w całym obszarze. Liczba stanowisk – 31, co zawiera się w przedziale od 15 – 100% krajowej populacji (Stebel 2012) – ocena A. Stan zachowania populacji doskonały – ocena A. Populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu – ocena B. Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

6216 Haczykowiec błyszczący (*Hamatocaulis vernicosus*) – ocena ogólna D. Znane są 2 stanowiska, rozmieszczone skupiskowo w BdPN. Weryfikacja potencjalnych miejsc występowania gatunku miała miejsce na: łąkach między Chryszczatą a Działem, oraz łąkach w Balnicy i Woli Michowej oraz torfowisku przejściowym w Kalnica koło Smerka. Populacja nieistotna. Charakterystyka oparta o Projekt Rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie ustanowienia planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

Gatunki ssaków:

1354* Niedźwiedź brunatny (*Ursus arctos*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie równomierne. Liczba osobników 98 – 100, co zawiera się w przedziale od 15 – 100% krajowej populacji (krajowa populacja niedźwiedzia brunatnego wynosi 164 osobniki (Śmietana 2014)) – ocena A. Stan zachowania populacji doskonały – ocena A (stopień zachowania cech siedliska gatunku: I – elementy: lesistość, zaludnienie gmin, turystyka doskonale zachowane). Populacja izolowana – ocena A (zasięg gatunku niedźwiedź brunatny wg Śmietana 2014) Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1352* Wilk (*Canis lupus*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie równomierne. Ocena populacji – B. Liczba osobników wynosi – 91, co zawiera się w przedziale od 2 – 15% krajowej populacji (krajowa populacja wilka wynosi ok. 595 os. (Okarma i in 2011)). Stan zachowania populacji doskonały – A: (stopień zachowania cech siedliska gatunku I: elementy: lesistość, fragmentacja siedliska, dostępność bazy pokarmowej, stopień izolacji siedlisk są zachowane doskonale). Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1361 Ryś (*Lynx lynx*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie losowe. Ocena populacji – B. Liczba osobników 24 – 26, co stanowi ok. 10% krajowej populacji (w Polsce występuje ok. 200 os. Rysi (Schmidt 2011)). Stan zachowania populacji doskonały – A: (stopień zachowania cech siedliska gatunku: I – elementy: lesistość, fragmentacja siedliska, dostępność bazy pokarmowej, stopień izolacji siedliska doskonale zachowane). Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

2647* Żubr (*Bison bonasus*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie skupiskowe. Liczba osobników: 700 – 750, co zawiera się w przedziale od 15 – 100% krajowej populacji (krajowa populacja żubra wynosi 1566 z czego 1347 osobniki na żyjące na wolności (Perzanowski 2016)) – ocena A. Stan zachowania populacji dobry – ocena B (stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy: drzewostany liściaste i mieszane oraz tereny otwarte dobrze zachowane). Populacja izolowana – ocena A (zasięg gatunku wg Olech, Perzanowski 2014). Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego, dane Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Krośnie oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1303 Podkowiec mały (*Rhinolophus hipposideros*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – zimująca, rozmieszczenie nierównomierne. Ocena populacji – C: liczba stanowisk – 1, co stanowi ok 2% liczby monitorowanych stanowisk w kraju (Liczba monitorowanych stanowisk podkowca małego wynosi 54, dane GIOŚ 2006-2015 <http://siedliska.gios.gov.pl/pl/monitoring/lokalizacja-stanowisk> 1 stanowisko z obszaru Natura 2000 Bieszczady) Stan zachowania gatunku siedliska dobry – ocena B (stopień zachowania cech

siedliska gatunku: II – elementy dobrze zachowane, co wynika z oceny parametru siedlisko w obszarze). Populacja nieizolowana – ocena C (zasięg gatunku podkowiec mały wg Raportu KE 2007). Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1324 Nocek duży (*Myotis myotis*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – zimująca, rozmieszczenie nierównomierne. Ocena populacji – B: liczba stanowisk 2, co stanowi ok 5% liczby monitorowanych stanowisk w kraju (Liczba monitorowanych stanowisk nocka dużego wynosi 37, dane GIOŚ 2006-2015 <http://siedliska.gios.gov.pl/pl/monitoring/lokalizacja-stanowisk> 2 stanowiska z obszaru Natura 2000 Bieszczady). Stan zachowania gatunku dobry – B (stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy dobrze zachowane, co wynika z oceny parametru siedlisko w obszarze). Populacja nieizolowana – ocena C (zasięg gatunku nocek duży wg Raportu KE 2007). Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1321 Nocek orzęsiony (*Myotis emarginatus*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – zimująca, rozmieszczenie stanowisk nie jest znane. Ocena populacji – C: liczba stanowisk nie jest znana, dlatego ocena populacji pozostała bez zmian względem SDF (aktualizacja luty 2017 r), (Liczba monitorowanych stanowisk nocka orzęsionego wynosi 13, dane GIOŚ 2006-2015 <http://siedliska.gios.gov.pl/pl/monitoring/lokalizacja-stanowisk>). Stan zachowania gatunku dobry – B (liczba i lokalizacja stanowisk nie jest znana, ocena stanu zachowania nie została zmieniona względem SDF (aktualizacja luty 2017 r). Populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu gatunku – ocena B. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1323 Nocek Bechsteina (*Myotis bechsteinii*) – ocena ogólna B. Liczba stanowisk – 2 (stanowisko letnie i zimowe), rozmieszczenie stanowisk w obszarze – losowe. Ocena populacji – C. Stan zachowania gatunku dobry – B. Populacja nieizolowana – ocena C. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego. Ze względu na biologię gatunku, którego kolonie rozrodcze zasiedlają schronienia naturalne, takie jak szczeliny i dziuple starych drzew, inwentaryzacja kolonii rozrodczych jest trudna. W ramach prac nad projektem Planu Ochrony dla obszaru Natura 2000 PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego obserwowano osobniki tego gatunku wylatujące wieczorem z Dydiowskiej Jamy i Jaskini Dolnej w Nasicznem. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1308 Mopek zachodni (*Barbastella barbastellus*) – ocena ogólna C. Liczba stanowisk – 6. Rozmieszczenie stanowisk w obszarze – losowe. Ocena populacji – C. Stan zachowania gatunku dobry – B. Populacja nieizolowana – ocena C. W ramach prac nad projektem Planu Ochrony dla obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego nie wykazano obecności kolonii letnich (populacji rozrodczej), jednak odłowiony osobnik – młody samiec przy Dydiowskiej Jamie wskazuje na możliwość rozrodu mopek w pobliżu powierzchni badawczej. Dane z Bieszczadzkiego Parku Narodowego wskazują na występowanie na terenie Parku pięciu stanowisk tego gatunku. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1337 Bóbr europejski (*Castor fiber*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie równomierne przy rzekach i potokach. Liczba osobników wynosi 286–316, co zawiera się w przedziale od 0 – 2% krajowej populacji (liczebność krajowej populacji bobra wg GUS w 2015 r wynosiła ok 55 tys. osobników) – ocena C. Stan zachowania gatunku jest znakomity – ocena A (stopień zachowania cech siedliska gatunku I: elementy: wskaźniki stanu siedliska: baza pokarmowa, udział siedliska kluczowego dla gatunku, charakter strefy brzegowej, stopień antropopresji zachowane doskonale). Populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu gatunku – ocena B. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1355 Wydra (*Lutra lutra*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie

równomierne przy rzekach i potokach. Ocena populacji – C. Liczba osobników 120 – 140, co zawiera się w przedziale od 0 – 2% krajowej populacji (na potrzeby raportu na cele Artykułu 17 Dyrektywy Siedliskowej w 2007 szacunkową liczebność wydry w Polsce oceniono na około 10 000 – 15 000 osobników, precyzja oszacowania jest niska (IOP PAN; raport artykuł 17 Dyrektywy Siedliskowej 2007)). Stan zachowania gatunku jest doskonały – ocena A (stopień zachowania cech siedliska gatunku: I – elementy siedliska: zróżnicowanie gatunkowe ichtiofauny, miejsca rozrodu płazów, naturalność koryta rzeki, udział preferowanych odcinków rzek (>3 m szerokości), stopień pokrycia brzegów roślinnością drzewiastą i krzewiastą, lesistość, stopień regulacji rzek, dostępność schronień, linie kolejowe, przepusty pod drogami, sąsiedztwo zabudowań doskonale zachowane). Populacja nieizolowana – ocena C (wydra występuje w całym kraju – zasięg gatunku wg. Raportu do KE 2013). Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

Gatunki płazów:

1193 Kumak górski (*Bombina variegata*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie równomierne. Liczba stanowisk – 352, co stanowi 2 – 15% krajowej populacji (ocena szacunkowa w oparciu o zasięg występowania i powierzchnię obszaru Natura 2000 Bieszczady, dokładna liczebność populacji krajowej i liczba stanowisk nie jest znana) – ocena populacji B. Stan zachowania populacji dobry – ocena B (stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – element siedliska: liczba wszystkich zbiorników, dobrze zachowana). Populacja nieizolowana, ale występująca na granicy zasięgu – ocena B. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

2001 Traszka karpacka (*Lissotriton montandoni*) – nazwa łacińska podana w liście referencyjnej SDF *Triturus montandoni* – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie skupiskowe – ocena populacji B. Liczba stanowisk 110 co stanowi 2 – 15% krajowej populacji (ocena szacunkowa w oparciu o zasięg występowania i powierzchnię obszaru Natura 2000 Bieszczady, dokładna liczebność populacji krajowej nie jest znana) – ocena B. Stan zachowania populacji dobry – ocena B (stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy siedliska: liczba wszystkich zbiorników – dobrze zachowana). Populacja nieizolowana, występująca na granicy zasięgu gatunku – ocena B. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1166 Traszka grzebieniasta (*Triturus cristatus*) – ocena ogólna C. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie losowe. Liczba stanowisk – 7, co stanowi 0 – 2% krajowej populacji (ocena szacunkowa w oparciu o zasięg występowania i powierzchnię obszaru Natura 2000 Bieszczady, dokładna liczebność populacji krajowej nie jest znana) – ocena populacji C. Stan zachowania populacji dobry – ocena B (stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy siedliska dobrze zachowane). Populacja izolowana – ocena A. Ocena ogólna znacząca. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

Gatunki ryb i minogów:

1163 Głowacz białopłetwy (*Cottus gobio*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie losowe. Znanych jest minimum 6 stanowisk, co stanowi 2 – 15% krajowej populacji (Liczba monitorowanych stanowisk w latach 2009-2011 (Państwowy Monitoring Środowiska) w kraju wynosi 53) – ocena populacji B. Stan zachowania populacji dobry – ocena B (stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy siedliska: EFI, jakość hydromorfologiczna, mozaika mikrosiedlisk, dobrze zachowane). Populacja nieizolowana, występująca na granicy zasięgu – B. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

5264 Brzanka (*Barbus carpathicus*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – osiadła, występuje równomiernie w obszarze Natura 2000. Znane są minimum 22 stanowiska, co stanowi 2 – 15% krajowej populacji – ocena B (ocena szacunkowa w oparciu o zasięg występowania i powierzchnię obszaru Natura 2000 Bieszczady, dokładna liczba stanowisk populacji krajowej nie jest znana). Stan zachowania populacji dobry – ocena B (stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy siedliska: EFI, jakość hydromorfologiczna, dobrze zachowane). Populacja nieizolowana, występująca na granicy zasięgu – ocena

B. Ocena ogólna znakomita. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1096 Minóg strumieniowy (*Lampetra planeri*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła, rozmieszczenie losowe. Znalezione są minimum 4 stanowiska, co stanowi ok. 2 – 15% krajowej populacji (Liczba monitorowanych stanowisk w latach 2009 – 2011 [Państwowy Monitoring Środowiska] w kraju wynosi 32) – ocena populacji B. Stan zachowania populacji dobry – ocena B (stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy siedliska: EFI, jakość hydromorfologiczna, występowanie niezbędnych mikrosiedlisk, dobrze zachowane). Populacja nieizolowana, występująca na granicy zasięgu – B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

Gatunki bezkręgowców:

4014 Biegacz urozmaicony (*Carabus variolosus*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła, równomiernie rozmieszczona na całym obszarze. Liczba stanowisk wynosi co najmniej 5; 15 – 100% krajowej populacji – ocena A. Stan zachowania populacji: dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują licznie potoki i strumienie o brzegach porośniętych ziołoroślami, płynące przez drzewostany łęgowe i buczyny), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu gatunku – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

4015 Biegacz Zawadzkiego (*Carabus zawadzki*) – ocena ogólna A. Typ populacji w obszarze – osiadła. Liczba stanowisk 5; 15 – 100% krajowej populacji – ocena A. Stan zachowania populacji: dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów iglastych, liściastych i mieszanych o zróżnicowanej strukturze, z obecnością obszarów podmokłych, halizn oraz siedlisk połoninowych), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana, ale występująca na peryferiach zasięgu gatunku – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1920 Ponurek Schneidera (*Boros schneideri*) – ocena ogólna C. Gatunek obecny na 2-5 stanowiskach, które nie są reprezentatywne dla całości obszaru, szacuje się 0 – 2% krajowej populacji – ocena C. Stan zachowania populacji: średni (ocena C), w tym: stopień zachowania siedliska: III – elementy średnio zachowane (na stanowisku w drzewostanie dominuje buk i jodła, wiek wielu drzew przekracza 100 lat, teren trudno dostępny, stoki wyniesione wysoko, poprzecinane głębokimi jarami mniejszych cieków spływających ze zboczy Jaworników, od północy stanowisko graniczy z drzewostanami gospodarczymi), możliwość odtworzenia: trudna (zakaz usuwania z drzewostanu starych zamierających i martwych jodeł na terenie lasu gospodarczego). Populacja nieizolowana – ocena C. Charakterystyka oparta o Raport z monitoringu ponurka Schneidera na obszarze Natura 2000 Bieszczady PLC180001 2018 r.

1060 Czerwończyk nieparek (*Lycaena dispar*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła. Liczbę stanowisk szacuje się na 14 (w tym jedno na terenie BPN); 0 – 2% krajowej populacji – ocena C. Stan zachowania populacji: dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują bogate łąki o dobrym uwilgotnieniu, z licznymi roślinami nektarodajnymi oraz wiatrochronami. Na wszystkich stanowiskach dość pospolicie występują szczawie, na których czerwończyk nieparek składa jaja), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana na skraju zasięgu występowania gatunku – ocena B. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

6199* Krasopani hera (*Euplagia quadripunctaria*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła. Liczbę stanowisk szacuje się na 12 (w tym jedno na terenie BPN); 100 – 15% krajowej populacji – ocena A. Stan zachowania populacji: dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują drogi leśne, szlaki, i ścieżki wzdłuż których rosną liczne łąny sadzka konopiastego, rośliny żywicielskiej krasopani hery), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana (ocena C), występująca na granicy zasięgu. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1087* Nadobnica alpejska (*Rosalia alpina*) – ocena ogólna C. Typ populacji w obszarze – osiadła. Liczbę stanowisk szacuje się na 7 (w tym 2 na terenie BPN); 2 – 15% krajowej populacji – ocena B. Stan zachowania populacji: średni (ocena C), w tym: stopień zachowania siedliska: III – elementy średnio zachowane (mimo występowania dużych powierzchniowo płatów buczyn starszych klas wieku, większość rójek nadobnicy alpejskiej koncentruje się w okolicach istniejących składów drewna); możliwość odtworzenia: trudne lub niemożliwe (w promieniu 1,5 km od stanowisk nadobnicy alpejskiej likwidacja składów drewna bukowego). Populacja izolowana - ocena A. Ocena ogólna znacząca. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1032 Skójka gruboskorupowa (*Unio cressus*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła. Liczbę stanowisk szacuje się na 16 (w tym 7 na terenie BPN); 2 – 15% krajowej populacji – ocena B. Stan zachowania populacji: dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże potoki oraz rzeki, o dnie żwirowym i kamienistym), możliwość odtworzenia: nie oceniano; Populacja izolowana – ocena A. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

4026 Zagłębek bruzdkowany (*Rhysodes sulcatus*) – ocena ogólna C. Typ populacji w obszarze – osiadła. Liczbę stanowisk szacuje się na 9 (w tym jedno na terenie BPN); 2 – 15% krajowej populacji – ocena B. Stan zachowania populacji: dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów iglastych, liściastych i mieszanych o zróżnicowanej strukturze, z dużą ilością martwego i obumierającego drewna), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana (ocena B), występująca na granicy zasięgu. Ocena ogólna znacząca. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

1086 Zgniotek cynobrowy (*Cucujus cinnaberinus*) – ocena ogólna B. Typ populacji w obszarze – osiadła. Liczbę stanowisk szacuje się na ok. 103 (w tym 28 na terenie BPN). Populacja – ocena B. Stan zachowania populacji: dobry (ocena B), w tym: stopień zachowania siedliska: II – elementy zachowane w dobrym stanie (na obszarze występują duże kompleksy drzewostanów iglastych, liściastych i mieszanych o zróżnicowanej strukturze, z dużą ilością martwego i obumierającego drewna), możliwość odtworzenia: nie oceniano. Populacja nieizolowana – ocena C. Ocena ogólna dobra. Charakterystyka oparta o dokumentację do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego oraz o dokumentację do Planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

Pozostałe ważne gatunki roślin i zwierząt:

Żbik (*Felis sylvestris*) – na terenie obszaru Natura 2000 obserwuje się obecność ok. 5 –10 osobników zachodzących. Gatunek odnotowano tylko w części pokrywającej się z BdPN. Żbik jest objęty ścisłą ochroną gatunkową i wymaga ochrony czynnej.

Nocek łydkowłosy (*Myotis dasycneme*) – liczba stanowisk: 1, rozmieszczenie populacji w obszarze jest losowe, gatunek odnotowano tylko w części pokrywającej się z BdPN. Charakterystyka oparta o Projekt Rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie ustanowienia planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
H	A03.03		i
H	H01.08		b

H	E01.03		i
H	A04.03		i
H	K02.01		i
M	K		i
M	J02.01		i
M	I02		b
M	K05.01		i
L	K02.02		i
M	J03.01		i
M	I01		o
M	J02.03		i
M	B07		i
M	K02.03		b
M	K03.03		b
L	K03.02		b
L	F03.02.01		i

Oddziaływania pozytywne

Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
--------	------------------------------------	--	--

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednocześnie.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Zemanek B., Winnicki T. 1999. Rośliny naczyniowe Bieszczadzkiego Parku Narodowego; 2. Michalski R., Melke A. Fundacja Dziedzictwo Przyrodnicze, Fundacja WWF Polska, 2015. Inwentaryzacja ponurka Schneidera (Boros schneideri) na terenie Nadleśnictwa Cisna na obszarze Natura 2000 Bieszczady PLC180001 Bieszczady; 3. Schmidt K., 2011. Projekt Programu Ochrony Rysia Lynx lynx w Polsce. Krajowa strategia ochrony rysia warunkująca trwałość populacji w Polsce. SGGW Warszawa; 4. Okarma H., Gula R., Brewczyński P., 2011. Projekt Programu Ochrony Wilka Canis lupus w Polsce. Krajowa strategia ochrony wilka warunkująca trwałość gatunku w Polsce. SGGW Warszawa; 5. Perzanowski K., 2016. Stan i perspektywy populacji żubra w Bieszczadach, Monografie Bieszczadzkie; 6. Tworek S. OP PAN. 2016. Opracowanie, Strategia zarządzania obszarem Natura 2000 Bieszczady PLC180001 (Projekt PL0108 „Optymalizacja wykorzystania zasobów sieci Natura 2000 dla zrównoważonego rozwoju w Karpatach”

Mechanizm Finansowy Europejskiego Obszaru Gospodarczego (Islandia, Liechtenstein, Norwegia); 7. KRAMEKO Sp. z o.o. 2018. Dokumentacja do Planu ochrony obszaru Natura 2000 Bieszczady PLC180001 z wyłączeniem Bieszczadzkiego Parku Narodowego; 8. Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 27 lipca 2022 r. w sprawie ustanowienia Planu Ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1919);

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL04	3.44	PL02	1.36	PL01	26.24
PL03	70.35				

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL02	Gołoborze	+	0.01
PL02	Krywe	+	0.44
PL02	Woronikówka	+	0.01
PL02	Olszyna Łęgowa w Kalnicy	+	0.01
PL02	Sine Wiry	+	0.41
PL02	Zakole	+	0.0
PL02	Cisy na Górze Jawor	+	0.0
PL03	Ciśniańsko-Wetliński Park Krajobrazowy	*	45.65
PL02	Zwierzło	+	0.01
PL03	Park Krajobrazowy Doliny Sanu	*	24.7
PL01	Bieszczadzki Park Narodowy	*	26.24
PL02	Przełom Oslawy pod Duszatynem	*	0.29
PL02	Hulskie im. Stefana Myczkowskiego	+	0.17
PL04	Wschodniobeskidzki Obszar Chronionego Krajobrazu	*	3.44
PL02	Śnieżycza wiosenna w Dwerniczku	+	0.0

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Bieszczadzki Park Narodowy
Adres:	Polska Ustrzyki Górne 19 38-713 Lutowiska

Adres e-mail:	dyrekcja@bdpn.pl
Organizacja:	Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie
Adres:	Polska Józefa Piłsudskiego 38 35-001 Rzeszów
Adres e-mail:	sekretariat@rzeszow.rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒ Tak	Nazwa: Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 27 lipca 2022 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla Bieszczadzkiego Parku Narodowego (Dz.U. 2022 poz. 1919) Link: https://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/DocDetails.xsp?id=WDU20220001919
☐ Nie, ale jest w przygotowaniu	
☐ Nie	

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLC180001

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--